

Sygn. akt III AUa 104/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska (spr.)
Sędziowie:	SA Elżbieta Czaja SA Małgorzata Pasek
Protokolant: sekr. sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2015 r. w Lublinie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o ustalenie prawa do renty

na skutek apelacji wnioskodawczynie S. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 3 grudnia 2014 r. sygn. akt IV U 802/13

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 104/15

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 9 kwietnia 2013r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił wnioskodawczynie S. P. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, podnosząc że jest ona zdolna do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 7 maja 2013r. złożyła wnioskodawczynie. Twierdziła w nim, iż zaskarżona decyzja jest niezgodna z faktycznym stanem jej zdrowia, który uniemożliwia wykonywanie jej pracy. Nadto podniosła, iż nie ma finansowych środków do życia, dlatego też wnosi o przyznanie jej prawa do przedmiotowej renty.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując, że zarówno lekarz orzecznik ZUS jak i komisja lekarska ZUS uznali wnioskodawczynię za zdolną do pracy, tak więc brak było podstaw do przyznania jej prawa do przedmiotowego świadczenia. Dodatkowo pozwany podniósł, że skarżąca spełniałaby ustawowe wymogi

do nabycia prawa do dochodzonego przez nią świadczenia, gdyby niezdolność do pracy powstała u niej do dnia 30 listopada 2012 roku.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy w Zamościu oddalił odwołanie wnioskodawczynie. Swoje rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

Wnioskodawczynie S. P. w dniu 31 stycznia 2013r. złożyła do pozwanego organu rentowego wniosek o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Skarżąca podlegała ubezpieczeniom społecznym do dnia 31 maja 2011 r. Spełniłaby ona ustawowe warunki do nabycia prawa do przedmiotowego świadczenia, gdyby niezdolność do pracy powstała u niej do dnia 30 listopada 2012r. Ubezpieczona z wykształcenia jest ekonomistą. Prowadziła działalność gospodarczą polegającą na prowadzeniu księgi.

Sąd Okręgowy podkreślił, że orzeczeniem z dnia 4 marca 2013 r. lekarz orzecznik ZUS nie uznał wnioskodawczynie za niezdolną do pracy, również komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 26 marca 2013r., w wyniku rozpoznania odwołania ubezpieczonej od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy, celem ustalenia prawidłowości wydanej decyzji dopuścił, zgodnie z żądaniem wnioskodawczynie, dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń występujących u niej tj. neurologa, psychiatry, chorób zakaźnych oraz ortopedy.

Biegli lekarze, po zbadaniu wnioskodawczynie i zapoznaniu się z jej dokumentacją medyczną, w opinii z dnia 17 października 2013r. rozpoznali u niej: przebytą niewydolność krążenia kręgowo - podstawnego, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa, nieomogę bólową wielostawową bez upośledzenia funkcji narządu ruchu, zaburzenia depresyjne adaptacyjne oraz boreliozę w wywiadzie i **uznali ją za zdolną do pracy**.

Zastrzeżenia do tej opinii zgłosiła wnioskodawczynie, podnosząc że, biegli przy opiniowaniu nie uwzględnili wyniku badania wykonanego techniką tomografii komputerowej z dnia 14.03.2013r., z którego wynika, że cierpi dodatkowo na zwyrodnienie kręgosłupa i wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych celem ustosunkowania się przez nich do podniesionych przez nią zastrzeżeń do opinii (k. 38). Sąd uwzględnił ten wniosek (k. 38 v.).

W opinii uzupełniającej z dnia 18 marca 2014r. biegli podtrzymali swoje stanowisko zawarte w opinii głównej. Podkreślili, że przy jej sporządzaniu mieli na uwadze wynik badania TK z 14.03.2013r. oraz, że w określeniu wyniku badania lekarskiego wskazali, że skarżąca posiada zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz że stwierdzenie boreliozy w wywiadzie, czyli przebycia zakażenia boreliozą, nie pozostaje w sprzeczności z wnioskiem o braku niezdolności do pracy, gdyż sam fakt zakażenia przebitego nie uzasadnia uznania braku możliwości wykonywania pracy (k. 41).

Do powyższej opinii, po jej uzupełnieniu, strony nie zgłaszały zastrzeżeń (k. 51). Natomiast wnioskodawczynie wniosła o dopuszczenie dodatkowo dowodu z opinii biegłych z zakresu okulistyki i reumatologii, celem ustalenia czy jest niezdolna do pracy (k. 51 v.). Sąd uwzględnił ten wniosek (k. 52).

Biegli lekarze, po zbadaniu wnioskodawczynie i zapoznaniu się z jej dokumentacją medyczną, w opinii z dnia 22 lipca 2014r. rozpoznali u niej: zaćmę początkową obu oczu, obserwację jaskry w wywiadzie, starczowzroczność oraz zapalenie stawów w chorobie z L. (MO 1.2) w wywiadzie i również **uznali ją za zdolną do pracy**.

Strony nie wniosły zastrzeżeń do tej opinii, nie zgłosiły też nowych wniosków dowodowych (k. 66).

Sąd Okręgowy podzielił w całości złożone przez biegłych opinie, gdyż zostały one sporządzone przez lekarzy specjalistów w zakresie schorzeń na które cierpi wnioskodawczynie (wskazanych przez nią), są stanowcze, merytoryczne i fachowe. Wydanie opinii poprzedzone zostało wnikliwą analizą dokumentacji medycznej oraz przebadaniem wnioskodawczynie. Opinie zawierają należyte uzasadnienie i rzetelnie analizują schorzenia wnioskodawczynie pod kątem jej niezdolności do pracy.

Sąd Okręgowy podkreślił, że zgodnie z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy obciąża strony. W wyroku z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. I KCU 45/96 (OSN Nr 5 z 1997 r., str.8) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż nie jest rzeczą Sądu zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy w pełni podzielił ten pogląd. Nadto stwierdził, że odwołanie wnioskodawczyni nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w okresie zatrudnienia (bądź w okresach równorzędnych zatrudnieniu, wymienionych w art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy) lub nie później niż w ciągu 18 miesięcy od jego ustania.

W myśl art. 12 cyt. ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z podzielonych w pełni przez Sąd opinii biegłych lekarzy, wynika jednoznacznie, że charakter i stopień zaawansowania występujących aktualnie u wnioskodawczyni schorzeń nie uzasadniają orzeczenia u niej długotrwałej niezdolności do pracy.

Zdaniem Sądu I instancji wnioskodawczyni nie spełnia zatem podstawowej przesłanki warunkującej przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, bowiem jak wskazali biegli, nie jest niezdolna do pracy.

Mając na uwadze powyższe ustalenia oraz powołane przepisy prawa Sąd nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego i na mocy art. 47714 § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczyni.

Apelację od tego wyroku złożyła S. P. i zaskarżając wyrok w całości zarzuciła wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na skutek braku przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w sytuacji występowania u skarżącej całkowitej niezdolności do pracy powstałej w okresie przewidzianym ustawą.

Wskazując na powyższe zarzuty apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie jej renty z tytułu niezdolności do pracy, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto, apelująca wniosła o przeprowadzenie dowodu z dokumentów dotyczących historii jej choroby, które jak podaje w apelacji złoży niezwłocznie do akt sprawy. Apelująca wnosi także, o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych z zakresu reumatologii i chorób zakaźnych na okoliczność jej całkowitej niezdolności do pracy występującej przed 30 listopada 2012 roku oraz wskazania daty do kiedy przewidywany będzie okres trwania niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu apelacji, jej Autorka podniosła, że odprowadzała składki na ubezpieczenia społeczne u jej obecna sytuacja związana z ubieganiem się o rentę nie wynika w najmniejszym stopniu z okoliczności związanej z brakiem chęci do podjęcia pracy zarobkowej, ale ze złym stanem zdrowia i z braku możliwości podjęcia pracy zarobkowej. Stan zdrowia nie pozwolił jej na podjęcie pracy już na dzień 30 XI 2012 r.

Przeprowadzone w sprawie opinie biegłych są bardzo ogólne i niejasne, oparte zostały na badaniach klinicznych, ale apelująca nie jest już w stanie ustalić gdzie konkretnie były przeprowadzone i jaki był ich wynik. Apelująca nie rozumie dlaczego nie została uznana za niezdolną do podjęcia pracy. Jej zdaniem, skoro biegli potwierdzili, że sam fakt

występowania choroby nie stanowi dla biegłych podstawy do przyjęcia niezdolności do pracy, to nie rozumie dlaczego nie zostały przeprowadzone szczegółowe badania pozwalające na jednoznaczne określenie jej stanu zdrowia.

Podkreśla, że jej schorzenia związane z boreliozą bardzo jej doskwierają w życiu codziennym, a to nie pozwala jej na efektywne wykonywanie pracy. W tej sytuacji uznała za konieczne dopuszczenie dowodu z dodatkowej opinii biegłych.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja wnioskodawczyni nie jest zasadna. Nie są zasadne podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego, ani procesowego. Ustalenia Sądu Okręgowego są prawidłowe pod względem faktycznym i prawnym. Sąd Apelacyjny w pełni je podziela.

Sąd Okręgowy przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe i dokonał ustaleń faktycznych w oparciu o opinie biegłych sądowych lekarzy, z których wynikało, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 w/c ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust 1 pkt 1,2, pkt 3 ust. b (? str. 8), pkt 4,6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 ust. a (? str. 8), pkt 10 ust. a, pkt 11-12, 13 ust a, pkt 14 ust. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 ust. a pkt 6 i 12 albo nie później niż w ujęciu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z kolei z art. 57 ust 2 tej ustawy wynika, że przepisu ust 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Analizując w pierwszej kolejności art. 57 ust 2 w/c ustawy należy stwierdzić, że regulacja zawarta w tym przepisie ma charakter przepisu szczególnego i uzależnia nabycie prawa do renty w sytuacji stwierdzenia całkowitej niezdolności o pracy.

Z kolei w art. 57 ust. 1 w/c ustawy określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie, a w szczególności wnioskodawczyni musi być uznana za osobę co najmniej częściowo niezdolną do pracy.

Oznacza to, że przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie było ustalenie czy wnioskodawczyni jest osobą niezdolną do pracy, w jakim stopniu i kiedy powstała ta niezdolność do pracy.

W zaistniałej zatem sytuacji, kwestią mającą zasadnicze znaczenie do rozstrzygnięcia spawy, była ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni, w kontekście istnienia niezdolności do pracy w rozumieniu cytowanego przez Sąd Okręgowy art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z art. 12 ustawy w/c, który reguluje kwestię niezdolności do pracy, wynika że niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z art. 13 ust. 1 w/c ustawy wynika, z kolei, że przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się:

1) Stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji.

2) Możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania biorąc pod uwagę rodzaj, charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Te przesłanki nie mają jedynie znaczenia, gdy już sam aspekt medyczny, (biologiczny) wskazuje, że wnioskodawczyni zachowała zdolność do pracy.

Ten aspekt braku zdolności do pracy musi być jednak wykazany przez biegłych sądowych lekarzy, gdyż sprawy o rentę z tytułu niezdolności do pracy należą do spraw wymagających wiadomości specjalnych, jakie posiadają właśnie biegli sądowi lekarze.

Sąd Okręgowy mając na względzie art. 278 § 1 kpc przeprowadził dowód z opinii biegłych chorób zakaźnych, neurologa, psychiatry oraz ortopedy-traumatologa, reumatologa i okulisty, a więc biegłych dobranych odpowiednimi specjalnościami do schorzeń związanych z boreliozą, kręgosłupem, psychicznych, na które cierpi wnioskodawczyni.

Biegli sądowi lekarze w opiniach głównych, a także uzupełniających, ocenili jej stan zdrowia pod kątem występowania niezdolności do pracy, z powodu zgłaszanych przez wnioskodawczynię dolegliwości związanych z bólem kręgosłupa, zaburzeniami psychicznymi, boreliozą. Biegli odnieśli się także do zastrzeżeń zgłoszonych przez wnioskodawczynię w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2014 roku. Sąd Okręgowy dopuścił też dowód z opinii biegłych reumatologa i okulisty na wniosek wnioskodawczyni, zgłaszany w tym piśmie procesowym i popierany przez nią na rozprawie w Sądzie Okręgowym.

Biegli sądowi lekarze, po dokonaniu rozpoznania schorzeń, ocenie ich wpływu na zdolność wnioskodawczyni do pracy zgodnej z posiadanymi przez nią kwalifikacjami na stanowisku pracownika umysłowego, technika ekonomisty, referenta działu finansowo-księgowego, pracownika w księgarni, prowadzącej dotychczas działalność gospodarczą jako kierownika księgarni uznali, że nie jest ona niezdolna do pracy w żadnym stopniu.

Sąd Okręgowy podzielił opinię biegłych i oparł na nich swoje ustalenia, które Sąd Apelacyjny akceptuje.

Nie ma racji apelująca, gdy twierdzi, że opinie biegłych są lakoniczne, ogólne i niejasne. Wręcz przeciwnie z opinii biegłych zgodnie wynika, że wnioskodawczyni nie została uznana za niezdolną do pracy. Schorzenia, na które uskarża się wnioskodawczyni, zdaniem biegłych nie naruszają funkcji organizmu w stopniu częściowej ani całkowitej niezdolności do pracy. Biegli oparli się przy dokonywaniu takiej oceny na dokumentacji medycznej przedłożonej przez wnioskodawczynię i przeanalizowali historię jej leczenia. Przeprowadzili z nią bardzo szczegółowy wywiad na temat jej dolegliwości, ocenili wynik badania TK kręgosłupa z 14 marca 2013 roku, inne dowody leczenia.

Podkreślenia wymaga również to, że biegli oprócz oceny dokumentacji medycznej przeprowadzili własne badania kliniczne, w trakcie których nie stwierdzono objawów ogniskowego uszkodzenia struktur ośrodkowego układu nerwowego ani aktywnych objawów wskazujących na nieprawidłowe funkcjonowanie obwodowej jego części.

W badaniu tym, jak wykazali biegli w opinii uzupełniającej nie stwierdzili ograniczeń w zakresie sprawności ruchowej i czynnościowej kończyn górnych i dolnych a naruszenie ograniczenia ruchomości kręgosłupa nie ma wpływu na upośledzenie jego funkcji.

Z wyników przeprowadzonego przez biegłych badania przedmiotowego, zamieszczonych w wywiadzie (k. 20) wynika, że zakres ruchów czynnych i biernych wnioskodawczyni we wszystkich stawach jest prawidłowy, siła i napięcie mięśniowe prawidłowe, sprawność manualno-czynnościowa i funkcje chwytne niezaburzone, ruchomość kręgosłupa w odcinku szyjnym prawidłowa, a w odcinku lędźwiowym nieznacznie ograniczona, napięcie mięśni kręgosłupa prawidłowe, unoszenie wyprostowanej kończyny nad poziom leżanki i zakres ruchów czynnych i biernych we

wszystkich stawach prawidłowy, kolana stabilne z pełną ruchomością, wykonuje przysiad. Wnioskodawczyni opisała biegłemu psychiatrze kłopoty zdrowotne.

Wnioskodawczyni stara się wykazać w apelacji, że nie rozumie na jakich wynikach badań biegli oparli swoje twierdzenia, że nie jest niezdolna do pracy.

Twierdzenie wnioskodawczyni w powyższym zakresie nie wskazuje na to, aby faktycznie wnioskodawczyni miała uzasadnione podstawy, by zarzucać biegłym, iż oparli swoje ustalenia na ocenie nieznanych jej wyników badania klinicznego. Opisany przez biegłych zakres badania wnioskodawczyni dał podstawę do skonfrontowania wyników tych badań z rozpoznaniem dokonany w dokumentacji medycznej.

Wszystkie te wyniki pozwoliły biegłym na wydanie jednoznacznej oceny o stanie zdrowia wnioskodawczyni, z której wynika, że nie jest ona niezdolna do pracy.

Podkreślenia wymaga także okoliczność, że biegli stwierdzili w opinii, po zapoznaniu się z wynikami badania serologicznego w kierunku boreliozy i po dwukrotnej antybiotykoterapii w warunkach ambulatoryjnych, że te wyniki badania wskazują na przebycie zakażenia boreliozą i obecnie nie ma naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym uznanie niezdolności do pracy.

Ponadto biegły reumatolog podkreślił w opinii, że wnioskodawczyni leczy się z powodu zapalenia stawów w chorobie z L.. W badaniu brak jest cech aktywnego zapalenia stawów, a kręgosłup jest o nieco o zmniejszonej ruchomości, bez objawów rozciągowych. Obecnie brak jest niezdolności do pracy z powodu schorzeń reumatycznych.

W tej sytuacji subiektywne przekonanie wnioskodawczyni o jej złym stanie zdrowia, o tym, że nie może podjąć pracy, bo jest chora, nie stanowią podstawy do ustalenia, że jest niezdolna do pracy, tak obecnie, jak i przed dniem 30.XI. 2012 r., bowiem nie znajduje ono potwierdzenia w opinii. Biegli nie stwierdzili, aby stopień naruszenia sprawności organizmu przy uwzględnieniu wszystkich kryteriów, w tym medycznego, powodował u niej niezdolność do pracy.

Sąd Okręgowy, dokonując oceny prawidłowości wydanych opinii uznał je za miarodajny dowód w sprawie nie przekraczając granicy swobodnej oceny dowodów. Opinie nie zawierają sprzeczności, wnioski wszystkich opinii są jednoznaczne. Sąd Okręgowy wobec jednoznacznej opinii wszystkich biegłych nie był zobowiązany do przeprowadzenia dalszego postępowania.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, apelująca poza subiektywnym twierdzeniem o złym stanie zdrowia nie przedstawiła żadnych innych dowodów ani merytorycznych zastrzeżeń do opinii biegłych, dlatego Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosku o ponowne przebadanie jej przez nowych biegłych w tym głównie biegłego reumatologa.

Należy podkreślić, że wielokrotnie Sąd Najwyższy stwierdził, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii, gdyż odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszystkich możliwości opinii biegłych, aby upewnić się, czy niektórzy z nich nie byli tego samego zdania, co strona (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4.08.1999 r., I PKN 20/99, OSNAPIUS 2000 nr 22, poz. 807, z dnia 14.05.1997 r., II UKN 108/97, OSNAPIUS 1998, nr 5, poz. 161, wyrok z dnia 18.09.1997 r., II UKN 260/97, OSNAPIUS 1998, nr 13, poz. 408, oraz wyrok z dnia 10 XII 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPIUS 1998, nr 20, poz. 612).

Należy podkreślić, że jakkolwiek ocena medyczna niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu wymaga z reguły wiadomości specjalnych, to jednak ostateczna ocena, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy, w jakim stopniu musi uwzględniać także inne elementy i mieć charakter prawny, stanowić subsumpcję stanu faktycznego do norm prawnych, wobec czego może jej dokonać wyłącznie Sąd, a nie biegły (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27.06.2011 r. I UK 407/10, LEX 1084701).

Biorąc za podstawę powyższe, skoro przy wziętych pod uwagę kryteriach medycznych i wymienionych kryteriach w art. 13 nie doprowadziło to do uznania wnioskodawczyni za częściowo niezdolną do pracy, to zasadnie Sąd Okręgowy

odmówił uznania apelującej za niezdolną do pracy w stopniu częściowej niezdolności do pracy. W tej sytuacji wbrew twierdzeniom apelującej, nie spełniła ona przesłanki niezdolności do pracy, do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny uznał, że zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 57 ustawy w/c nie jest uzasadniony, bowiem Sąd Okręgowy orzekając w niniejszej sprawie prawidłowo zastosował przepisy cytowanej wyżej ustawy, dokonał ich prawidłowej wykładni. Wnioskodawczyni nie przedstawiła żadnych merytorycznych zarzutów do rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego. Sam fakt wynikający z apelacji, że nie zgadza się ona z opinią biegłych nie stanowi podstawy do uznania opinii za niepełną lub niewiarygodną.

Wyrok Sądu Okręgowego w tej sytuacji należało uznać za zgodny z obowiązującymi przepisami, a zarzuty apelacyjne jako bezzasadne podlegają oddaleniu.

Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.